

είπῃ κανείς πῶς εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ καθημερινοῦ καὶ περιοδικοῦ στὸν τόπο μας τύπου, ἀφοῦ δημοσιεύοντας κάθε τόσο τὰ περιεχόμενα τῆς «Κριτικῆς», παρέλειπε τὰ ὀνόματα τοῦ τοῦ ἐχτυποῦσαν κάπως ἄσχημα στὸ αὐτὶ—μονάχα, τάχα στὸ αὐτὶ ;—καὶ τώρα ἀναδημοσιεύοντας τὰ κολακευτικὰ λόγια ποῦ ὁ ἕτερος τῶν διευθυντῶν τῆς «Κριτικῆς» κ. Γ. Λαμπелὲτ τοῦ ἔγραψε στὸ *Mercur de France*, δὲν ἀναφέρει διόλου τὸν γράψαντα.

Ἄλλὰ νὰ τὸ ἔκαμε ἀπὸ ἔχθραν πρὸς τὴν «Κριτικὴν» ἢ γιὰ νὰ δεῖξη στὸ κοινὸ πῶς προέρχεται ἐκ μέρους τῆς διευθύνσεως τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ, δ.λ. πῶς τάχα ὁ «Νουμᾶς» ἔχει ἀναστατώσει τοὺς φιλολογικοὺς τῆς Γαλλίας κύκλους ;

Ἄλλὰ ἢ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο νὰ συμβαίνει πέφτει σπὸ παθητικὸ τοῦ φίλου διευθυντοῦ τοῦ «Νουμᾶ», πάντα.

Ἄλλὰ μήπως αὐτὰ δὲν τὰ ἐννοεῖ ὁ κ. Ταγκόπουλος ;

Μήπως δὲν τὰ ἔγραψε μάλιστα καὶ τὰ καυτηρίασε στὴν ἴδια τὴν Κριτικὴ, μὲ τὸ ἄρθρο του «Φιλολογικὸς Περὸνόςπορος» ;

Α—

ΜΟΥΣΙΚΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ

Ἔβνε ἀρκετὸς καιρὸς, ποῦ ἀπὸ τῶν στηλῶν μιᾶς καθημερινῆς ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος, παρελαύνουν αἱ εἰκόνες ὅλων τῶν ἑλληνικῶν μεγαλοφυϊῶν, ὅσας ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἡ σύγχρονος Ἑλλάς εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας. Ἴατροί, πολιτικοί, ἀστρονόμοι, μαθηματικοί, φαρμακοποιοί, καλλιτέχναι, ὅλοι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, χάρις εἰς τὴν εὐγενῆ διάθεσιν τῆς διευθύνσεως τῆς ἐν λόγω ἐφημερίδος, ἤθραν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀποθανατισθοῦν. Προβάλλει τώρα τὸ ἐρώτημα εἰς ποίους καὶ εἰς πόσους ἐκ τῶν μεγαλοφυῶν αὐτῶν ἀνδρῶν, θὰ στήσῃ ἀνδριάντας τὸ δίκαιον καὶ ἀμερόληπτον μέλλον, τὸ ὅποιον, βεβαίως, εἶνε παντοτεὶ ὁ ἀνώτερος κριτῆς εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα. Δύσκολος ἀληθινά, θὰ ᾔτην ἡ ἀπάντησις. Μολαταῦτα ἔμεῖς θέλοντες νὰ εἴμεθα αἰσιόδοξοι, ἐλπίζομεν ὅτι πολλοὶ θὰ ἀξιωθοῦν αὐτῆς τῆς τιμῆς.

Μία ἀπὸ τὰς τελευταίας μεγαλοφυΐας, τῶν ὁποίων αἱ εἰκόνες ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν ἐφημερίδα αὐτὴν εἶνε καὶ ὁ κ. Γεώργιος Νάζος διευθυντῆς τοῦ παρὰ τὴν ὁδὸν Πειραιῶς Ὁδείου, ἡ δὲ εἰκὼν τοῦ ἐδημοσιεύθη ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀποστολῆς του, ὅπως συνεννοηθῆ ἔκει μὲ τὸν ἅγιον Πατριάρχην καὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ μελετήση κατὰ πόσον ἡ σωζομένη βυζαντινὴ ἱερά ἡμῶν μουσικὴ βασίζεται ἐπὶ παραδόσεων ἢ ἐπὶ νόμων σταθερῶν κτλ. καὶ τοῦτο διότι πρόκειται νὰ ἰδρῶθῃ εἰς τὸ Ὁδεῖον σχολὴ βυζαντινῆς, μουσικῆς. (Ἡ ἀποστολὴ αὐτῆ, τιμᾶ ἰδιαίτερος τὴν μέχρι παρακτικοῦ σημείου, μουσικῆς ἀμαθείας, ἀνωτάτην ἐπιτροπὴν τοῦ Ὁδείου, τὴν ὁποίαν ὁ μουσικῶς ἀμαθέστερος αὐτῆς κ. Νάζος σέρνει ὡς γνωστὸν ἀπὸ τὴν μύτη ὀπόταν θέλει).

Τὴν εἰκόνα τοῦ κ. Νάζου, συνοδεύουν εἰς τὴν ρηθεΐταν ἐφημερίδα καὶ διάφορα ἐγκώμια καὶ ἄλλα πληροφορία μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὅτι ὁ κ. Νάζος, ἀποῦδάσας ἐπὶ ἐπταετίαν εἰς Γερμανίαν συνεπλήρωσε τὰς μουσικὰς του σπουδὰς, ἀπὸ φύσεως καὶ μαθήσεως καλλιτέχνης κτλ. Τὸ τοιοῦτον ἐτάραξε τοὺς κύκλους κάποιου κουτοῦ ὁ ὁποῖος ἐβγήκε καὶ αὐτὸς ὑποστηρικτῆς τῆς ἀληθείας, μέγα ἰσὴν γενικὴν ψευτιὰ ποῦ βρασιλεύει ἰσὴν τὸν τόπον μας. Ὁ δυστυχῆς αὐτὸς ὁ διὰ τὴν κοινὴν γνώμην βεβαίως ἄξιος γελωτοποιήσεως καὶ ἀγχόνης, ἐδημοσίευσεν ἀμέσως μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸ «Ἑμπρός» πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ρηθείσης ἐφημερίδος, ὅπου ἔλεγε μὲ λίγα, ἔτονα λόγια καθαρά, ἀπλᾶ καὶ σοβαρά, ὅτι ὁ κ. Νάζος δὲν ἐσπούδασεν οὐδέποτε εἰς κανὲν Ὁδεῖον τοῦ κόσμου, ὅτι προσεπύθησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Ὁδεῖον τοῦ Μονάχου, ἀλλ' ἀπερρίφθη ὡς ἀνεπίδεκτος μαθήσεως, ὅτι δὲν ἔχει κανένα δίπλωμα καὶ ὅτι ἔλα

αυτά ήμπορεί κανείς νά τή έξείς τή πρακτική του άρχιού συμβουλίου του Ωδείου ή νά τή μάθῃ από μερικά μέλη του'.

Κατά των γραφέντων υπό του δευτεροῦς αὐτοῦ ἀποστόλου τῆς ἀλήθειας έννοεῖται, ὅτι ἐπετέθη ἡμέτερος ἡ γράψασα τήν ἰδουσοκρατικὴν μελέτην τοῦ κ. Νάζου ἐφημερίαις καί μαζί με αὐτήν καιμία ἄλλη ἀπογευματινὴ ἐφημερίαις, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν εἶνε τὸ ἐπίτελλον ἔργον του κ. Νάζου.

Αἱ ἐπιθέσεις αὐταὶ ἐγράφησαν εἰς ἓνα ἄστατον ὄρος ἀνήκον εἰς παλαιὰν γνωστὴν σχολὴν καλαμπουρικὴν καί εὐφρολογικὴν, ἡ ὁποία ἔκρινε, νομιζόμεν εἰς Ἀθήνας περί τὸ 1895—96 μ. γ. εἰς τὴν μεγάλην ἐποχὴν. Ἡ δὲ ὄν ἀπατομένη τοῦ κομμοδουλοῦ, τὴν μόνον δηλαδὴ ἔνδοξον ἐποχὴν ὕστερα ἀπὸ ἐκείνην τοῦ Παρισιάου. Συνίσταται εἰς ἡ σχολὴ αὐτή, τῆς ὁποίας μερικοὶ ἀντιπρόσωποι ζοῦν ἐντοῦτοις καί σήμερα, εἰς τοῦτο = Πρωτογενεῖς τὸ νά εἰσωνιῶνται καί νά ἐκφυθεῖζονται τὰ εὐγενέστερα καί ὑψηλότερα πράγματα διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἐξουπάδας καί τοῦ κλέμματος. Δευτερον = Ὅταν παρακολουθεῖ κανεὶς τὰ γραφόμενα ἢ τὰ λεγόμενα ἐνός, νά μή τὸν ἐνδιαφέρει ἄλλοῦ τί θίγει νά πῆ αὐτός, ἀλλὰ τὸ πρῶτον, ποῦ εἰμπορεῖ εἰς τὴν σειράν τοῦ λόγου νά κολλήσῃ καί ἐφαρμόσῃ τὸ καλομπορεῖ ἢ τὸ εὐφρολόγημα, καί τοῦτο πρὸς ἐπιθετικὴν εἰσωνιάσει.

Ἡ ἡ δόξα ποῦ περιβάλλει τοὺς ζηλευτοὺς ἀντιπρόσωποι τῆς σχολῆς αὐτῆς!

Καί ὁ ἐπίλογος ἔστων αὐτῶν τῶν πραγμάτων εἶνε τοῦ ὅτι ἐπιθετικὴ καί μετὰ τὴν ἐξουπάδα τους καί τὰ ἄστατα τους καθά ἕλεο ἐπίθετικὴ καί εἰς ἡ ἐφαρμύσαν ἔσωντιον τοῦ κ. Νάζου δὲν ἔσαν ἀλήθιναι. Ἀπέναντος, εἰ, εἰσέχεται τῆς πεποιθήσεως ποσῶς, ποῦ αὐτοὺς ἀπὸ τινος ἐρχίζου νά ἰννοῦσῃ τὰ πράγματα, ὅτι ὁ κ. Νάζος εἶνε ἀπολύτως ἀμαθὴς καί καλλιτεχνικῶς ἀνίκανος. Καί αὐτὰ τὰ εἶπε καλὰ ὁ ὄπὸ τὸ ψευδώνυμον «Διάκτος» εἰς τὸ «Ἐμπρός», ὡς συμπλήρωμα τοῦ μουσικοῦ αὐτοῦ δημοσιογραφικοῦ γροθιοκλήματος.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Σ'τὸ παραμύθιον πρῶτον τῆς «Κριτικῆς» ἀπὸ τοπογραφικῆς ἀδελφείας ἔμνησι κάποιον λαθὸς ε'τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ζηλευσιώτη ἀπὸ τὸ «Ἐμπρὸς» ὡς τὸ «Ἀρμόν».

Ἐκεί λοιπόν ποῦ λέγει

«Ἔτσι καί ὁ νέος ποιητὴς ποῦ τώρα τόσο ταιριάζει μετὰ τὸν κ. Σαίτη, ποῦ καί τὸ τελευταῖον του ποιητικὸν τομίδιον, τὸ φτεροῦρικόν του θίλαρι νά μᾶς εἰπῇ ἀπὸ τὸν τρόπο, ποῦ ἡ φαντασία του κλπ. Νά διερωθῇ.

Ἔτσι καί ὁ νέος ποιητὴς, ποῦ τώρα τόσο ταιριάζει μετὰ τὸν κ. Σαίτη, ποῦ ε'τὸ τελευταῖον του ποιητικὸν τομίδιον τὸ φτεροῦρικόν του θίλαρι νά μᾶς εἰπῇ. Ἀπὸ τὸν τρόπο ἔμνησι ποῦ ἡ φαντασία του, κλπ.

1 Λέγεται ὅτι ὁ κ. Χατζηπουλὸς, πρῶτον νομάρχης καί μετὰς τοῦ συμβουλίου τοῦ παλατιοῦ Ωδείου, εἶνε ζητήσῃ παροφωρίας ἀπὸ τῆς Γερμανίας διὰ τὸν κ. Νάζου καί εἰς ἕλαβεν εἰς ἀπάντησιν ἀπὸ ἐπιστήμον μουσικῆς πηγὴν ὅτι οὕτως. Ἔτι μόνον εἶνε ἀπολύτως μουσικῆς ἀμαθίας ἅλλα στερεῖται καί τῆς ἐλαχίστης μουσικῆς ἀντιληψέως. Γράφομεν ταῦτα ἀπλῶς ὡς διαδοχῶς, χωρὶς νά ἐγγυώμεθα περὶ τῆς ἀληθείας των. Ἀν ἔμνησι εἶνε ἀλήθεια ὅτι εἰς γέρας τοῦ κ. Χατζηπουλοῦ ὄφραται μία τοιαύτη ἐπιστολή, νομιζόμεν ὅτι οὕτως πρὸς τινὰν τῆς ἀληθείας καί πρὸς ἄνοψωνιν τοῦ γοῦτρου τοῦ παλατιοῦ Ωδείου τὸ ὁποῖον περιεφρόνησεν ὁ τερταρινισμὸς τοῦ κ. Νάζου, καί τοῦ ὁποῖου τὰς τοχμας, μαζί με ἄλλους καί ὁ κ. Χατζηπουλὸς διαφρόσῃ, νομιζόμεν λέγομεν ὅτι εἶνε καιρὸς πλέον οὕτως νά λυθῇ τὴν σιωπὴν καί νά ἐμιλήσῃ.